

Tímár Mihály (1878 Bucsatelep - 1943 Endrőd)

Ötvennégy évvel ezelőtt távozott el az élők sorából az áldásos életű, fáradhatatlan tanító: Tímár Mihály. Édesapja uradalmi ácsmester volt, aki később Bánfi-pusztára költözött. Mihály onnan járt a távoli iskolába Bárádra. Az iskola katolikus volt és 200 tanuló látogatta szorgalmi időben. Erre az időre így emlékszik vissza naplójában: "Az első pad előtt volt egy lóca, ott jutott nekem hely, mert a legkisebb voltam a diákseregben. A diákfelszerelésem egy bakó, egy palatábla, meg egy gyönyörű ABC-s könyv. Ez az összes rédztung előttem feküdt a padlón. Volt olyan év, amikor két osztályt végeztem el. A tanítóm szorgalmazta, hogy adjanak tovább tanulni."

A polgári iskolát magán úton végezte, s alig volt 14 éves, mikor felvették Szepeshelyre, tanítóképzőbe. Ezekről az évekről a következőket jegyezte fel: "Reggelit az egyik kanonoknál kaptam, ebédet a kolostorban, vacsorát a magyar tanárom: Csumitta János adott. Tanuló éveim alatt csak a tanulásnak és a kottaírásnak éltem. Ezért pénzt is kaptam. A jótanulásért minden évben stipendiumot (segélyt), 100 koronát kaptam"

1905-ben végzett és szeptember 1-én megválasztották az Endrőd Öregkerti Elemi Népiskola tanítójának. Hétszáz korona volt az évi fizetése.

1906-ban szülei is Endrődre költöztek. Náluk lakott és havi 20 koronát fizetett a teljes ellátásért édesapjának. Erről így szól a feljegyzés: "Legényéletem egyhangú volt, tisztességes és becsületes. Vasárnapokon két szentmisét hallgattam és orgonáltam. Nyáron a kántor úrnak - Újházi Miklós - nem volt kántorsegédje, így egész miséket végeztem, sőt önállóan temettem, de csak Istenesen. Ünnepnapok délutánját a Kertész Klubban (Körben) kuglizással töltöttem. Ez volt az egyedüli szórakozásom."

1908-ban megalakult a Szövetkezet, amelynek jegyzője lett. ú

1909-től az endrődi Katolikus Kör alapító tagja lett.

1911-ben kötött házasságot Tímár Máriával. Kilenc gyermeket neveltek. Mind diplomás ember lett. (Közöttük csak egy fiú volt.)

1922-ben új plébános került Endrődre. Ezzel kezdődött meg a tanító úr kálváriája. Délelőtt Öregkertekben, délután Kocsorhegyen kellett tanítania.

1925-ben, fiatalon, nyugdíjaztatták. Abban az évben az apát úr megalakította a tanítókból álló Szent Imre Dalárdát.

Az iparosok is kitétek magukért. Felkeresték Tímár tanító urat, hogy alapítsa meg az Iparos Dalárdát. Így két dalegyesület tagja volt, az utóbbinak karnagya. Működése alatt a dalosok ragyogó anyagi és erkölcsi sikersorozatot értek el.

Leánya Keszthelyiné Tímár Klára, így emlékszik vissza: "Jelmondatukat is apám írta és zenésítette meg:

Zengjen dalunk búsan, vígan.

Kebelünkben érző szív van,

Amelyből soha ki nem hal

A haza és a magyar dal.

A dalárda 1942-ben apám temetésén is gyönyörűen énekelt, s így emlékezett alapító karnagyára."

1930 körül a Szabó-páskommon csodálatos kertet telepített. 28 fajta szőlő, gyönyörű gyümölcsös, rózsaiskola, csemetenevelés töltötte ki áldásos életét. Igaz öröme telt a nemesítésben. Míg dolgozott, feledte egyre súlyosbodó tüdőbetegségét. Az egész faluban hívogatták ojtásra, szemzésre.

Csernus méltóságos úr temette. Az akkor már súlyos beteg Újházi Miklós, Békésmegye főkántora által megírt búcsúztatót az utódja énekelte:

"Kedves kicsi otthonomat felcserélem égivel,

Virágos kertemet pedig a csodás mennyeivel.

Oda várlak kedveseim, hol örök a boldogság,

Nincs szenvedés, nincs fájdalom, csak szeretet és jószág.

Istenüknél rám találtok, szeretettel várok ott.

Kísérjen végső utamra szívből jövő imátok.!

Az áldott föld fogadja be megtört, fáradt testemet.

Teremtőmnnek visszaadom a hozzá hű lelkemet."

Az Isten és az emberek hű szolgálója volt. A holtak ünnepén őt is foglaljuk bele könyörgésünkbe!